

ΤΗ ΙΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Όσιου Πατρὸς ἡμῶν Μνήμη του Παύλου τοῦ Θηβαίου καὶ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Καλυβίτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Θηβαίου.

Ἦχος β'

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σὲ νεκρὸν

Ὅτε, ἐπινεύσει θεϊκή, Πάτερ τὰς τοῦ βίου φροντίδας, ἐμφρόνως ἔλιπες, καὶ πρὸς τοὺς ἀσκήσεως, πόνους ἐχώρησας, τότε χαίρων κατέλαβες, ἀβάτους ἐρήμους, ἔρωτι πυρούμενος, τῆς τοῦ Κυρίου στοργῆς, ὅθεν ἐρημώσας τὰ πάθη, τῆ ἐπιμονῆ τῶν κρειπτόνων, Ἄγγελος καθάπερ ἐπεβίωσας.

Πάσης, ἀνθρωπίνης σεαυτόν, Πάτερ συνουσίας χωρίσας, ἀπὸ νεότητος, πρῶτος τὴν πανέρημον, Παῦλε κατέλαβες, ὑπὲρ πάντα μονάζοντα, καὶ βίου δι' ὅλου, ὠφθης ἀγνοούμενος, ὅθεν Ἀντώνιος, εὔρεν ἐπινεύσει σὲ θεία, ὡσπερ θησαυρὸν κεκρυμμένον, καὶ τῆ οἰκουμένη ἐφανέρωσε.

Ξένην, ἐπὶ γῆς διαγωγὴν, ἐπιτηδευσάμενος Παῦλε, θηρσί συνώκησας, δι' ὀρνέου Ὅσιε, διακονούμενος, θεϊκαῖς ἐπινέυσεσι, καὶ τοῦτο ὡς εἶδεν, ὅτε σὲ ὁ μέγιστος εὔρεν Ἀντώνιος, θάμβους πεπλησμένος τὸν πάντων, καὶ Προνοητὴν καὶ Δεσπότην, ὡς Θεὸν ἀπαύστως ἐμεγάλυνεν.

Στιχηρὰ τοῦ Καλυβίτου ὅμοια

Ὅτε, ἐπινεύσει θεϊκή, κόσμου τὴν τερπνότητα Πάτερ, χαίρων ἐξέφυγες, τότε προετίμησας, τῆς εὐρυχώρου ὁδοῦ, τὴν στενὴν καὶ ἐπώδυνον, καὶ λίαν τραχεῖαν, ὅθεν φροντιστήριον, ψυχῶν κατέλαβες, θεῖον ἐνδυσάμενος σχῆμα, τῆ ἀποφυγῆ καὶ γυμνώσει, πάντων τῶν παθῶν θεομακάριστε.

Ξένην, ἐπενόησας ζώην, ξένον ἐπιτήδευμα φίλτρῳ, Χριστοῦ νυττόμενος, οὗ τινος τὴν ἄφατον πτωχείαν ἔστερξας, καὶ πυλῶσιν ἀνέστιος, τῶν σῶν γεννητόρων, Πάτερ ἐκαρτέρησας, στένων θλιβόμενος, ὅθεν χαρισμάτων ἐπλήσθης, καὶ τὸν ἀναφαίρετον πλοῦτον, τὸν ἐν οὐρανοῖς ἐκκληρονόμησας.

Φέρων, ἐν χερσὶ τὸ Ἱερόν, Πάτερ Εὐαγγέλιον τούτου, πληρωτῆς γέγονας, ὕπαρξιν γεννήτορος ἀπαρνησάμενος, Ἰωάννη καὶ δάκρυσι, καὶ στενοχωρία, ὅλον διανύσας σου, τὸν βίον Ὅσιε, ὅθεν παρακλήσεως θείας, καὶ διηνεκοῦς εὐφροσύνης, νῦν ἐπαπολαύεις θεοδόξαστε.

Δόξα... Ἦχος β'

Τοῦ Καλυβίτου

Ἀρνησάμενος κόσμον, καὶ τὰ ἐν κόσμῳ Ὅσιε, Εὐαγγέλιον λαβὼν, εὐαγγελικῶς αὐτῷ ἠκολούθησας, καὶ τῆ καλύβη διαιτώμενος, ὡς ἐν Παραδείσῳ μυστικῶς, τῆ ἄκρα σκληραγωγία τῆς σαρκός, τὸν βροτοκτόνον δράκοντα ἀπέκτεινας, διὸ ἐν οὐρανοῖς αὐλιζόμενος, Ἰωάννη μακάριε, αἴτησαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σὲ

Χαῖρε, ἠλιόμορφος Ἀστήρ. Χαῖρε ἡ αἰτία πάντων, καλῶν Πανάμωμε. Χαῖρε ἡ χωρήσασα, Θεὸν ἀχώρητον, ἢ τὸν στάχυν βλαστήσασα, τῆς ἀθανασίας. Χαῖρε θεῖον ὄχημα, πύλη ἢ πάμφωτος. Χαῖρε, ἡ ἀρὰς ἀναίρετις, τῆς προγονικῆς ἡμῶν Κόρη, ἀγαθῶν ἢ πρόξενος ὑπάρχουσα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὅτε, ἡ ἀμίαντος Ἀμνάς, ἐβλεψε τὸν ἴδιον Ἄρνα, ἐπὶ σφαγὴν ὡς βροτόν, θέλοντα ἐλκόμενον, θρηνοῦσα ἔλεγεν. Ἀτεκνῶσαι νῦν σπεύδεις με, Χριστέ τὴν τεκοῦσαν. Τὶ τοῦτο πεποίηκας, ὁ Λυτρωτῆς τοῦ παντός; ὅμως ἀνυμῶ καὶ δοξάζω, σοῦ τὴν ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, ἄκραν ἀγαθότητα Φιλάνθρωπε.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ὅσιε Πάτερ, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου, δι' ὧν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, εὔρες μισθὸν τῶν καμάτων σου. Τῶν δαιμόνων ὤλεσας τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἐφθασας τὰ

τάγματα, ὧν τὸν βίον ἀμέμπτως ἐξήλωσας. Παρρησίαν ἔχων πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν, εἰρήνην αἰτησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

ἽΟλοι ἀποθέμενοι

Χαῖρε λύχνε πάμφωτε, ἡλιακῶν λαμπηδόνων, λαμπροτέρα Δέσποινα. Χαῖρε λύσις ἄχραντε, τῆς ἀρχαίας ἀράς, ἡ ἐλπίς Δέσποινα, τῶν ἀπηλπισμένων, ἡ ἀνάκλησις τοῦ γένους ἡμῶν. Χαῖρε παλάτιον, τοῦ Παμβασιλέως λαμπρότατον, τὸ ἽΟρος τὸ πιστότατον, ἐξ οὗ ὁ Λυτρωτῆς προελήλυθε. Χαῖρε Θεοῦ Λόγου, λαμπάδιον τὸ θεῖον καὶ τερπνόν. Χαῖρε λυχνία ὀλόφωτε. Χαῖρε θρόνε πύρινε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ῥομφαία ὡς ἔφησεν, ὁ Συμεὼν τὴν καρδίαν, τὴν σὴν διελήλυθε, Παναγία Δέσποινα, ὅτε ἔβλεψας, τὸν ἐκ σοῦ λάμπσαντα, ἀπορρήτω λόγῳ, ὑπ' ἀνόμων ὡς κατάκριτον, Σταυρῷ ὑψούμενον, ὄξος καὶ χολὴν τε γευόμενον, πλευρὰν δὲ Ὀρυττόμενον, χεῖράς τε καὶ πόδας ἠλούμενον, καὶ ὀδυρομένη, ὠλόλυζες, βοῶσα μητρικῶς. Τὶ τοῦτο τέκνον γλυκύτατον, τὸ καινὸν μυστήριον;

Ἀπολυτίκιον τοῦ Καλυβίτου

ἽΗχος δ' ἽΤαχὺ προκατάλαβε

Ἐκ βρέφους τὸν Κύριον, ἐπιποθήσας θερμῶς, τὸν κόσμον κατέλιπες, καὶ τὰ ἐν κόσμῳ τερπνά, καὶ ἥσκησας ἄριστα, ἔπηξας τὴν καλύβην, πρὸ πυλῶν σῶν γονέων, ἔθραυσας τῶν δαιμόνων, τὰς ἐνέδρας Παμμάκαρ, διὸ σε Ἰωάννη Χριστός, ἀξίως ἐδόξασεν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν Κανὼν τῆς Ὀκτωήχου εἶς καὶ τῶν Ἁγίων δύο.

Κανὼν τοῦ Ἁγίου Παύλου

Ποίημα Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Ὡδὴ α' ἽΗχος πλ. δ'

«Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ βυθίσαντι πᾶσαν τὴν δύναμιν, Φαραῶ ἐν θαλάσῃ, ἐπινίκιον ὠδὴν, ὅτι δεδόξασται».

Παῦλον τὸν θεοφόρον, ὡς τῶν Μοναζόντων ἐγκαλλώπισμα, οἱ πιστοὶ συνελθόντες, ἐν ὠδαῖς κατὰ χρέος τιμήσωμεν.

Γέγονας τῆς ἐρήμου, πρῶτος πολιστής Παῦλε ἀοίδιμε, οὐρανῶν βασιλείας, κληρονόμος δειχθεὶς δι' ἀσκήσεως.

ἽΟλον ἐγκρατείας, σεαυτὸν καθάρας Παμμακάριστε, οἰκητήριον ὄφθης, τοῦ Θεοῦ καὶ Ἀγγέλων ὁμόσκηνος.

Θεοτοκίον

ἽΑχραντε Θεοτόκε, ἡ σεσαρκωμένον τὸν αἶδιον, καὶ ὑπέρθεον Λόγον, ὑπέρ φύσιν τεκοῦσα ὑμνούμεν σε.

Κανὼν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, οὗ ἡ, Ἰακροστιχίς.

Πτωχὸν παθῶν με δεῖξον εὐχαίς σου Μάκαρ. Ἵωσήφ

Ὡδὴ α' ἽΗχος β'

«Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ, τὴν Φαραωνίτιδα, πανστρατιὰν ἡ ὑπέροπλος δύναμις, σαρκωθεὶς ὁ Λόγος δέ, τὴν παμμόχθηρον ἄμαρτιαν ἐξήλειπεν, ὁ δεδοξασμένος Κύριος, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται».

Πλουτισθεὶς ταῖς θεαῖς ἀρεταῖς, πλούτου κατεφρόνησας, τοῦ ἐπὶ γῆς, καὶ οὐρανοῦ ἔτυχες, διὸ με πτωχεύσαντα, θείας γνώσεως, καταπλούτισον χάριτι, ὅπως σου ὑμνήσω, Πάτερ πολιτείαν τὴν ἰσάγγελον.

Τὸν ζυγὸν Κυρίου τὸν χρηστὸν, Μάκαρ ἐκ νεότητος, σὺ ὑπελθὼν ἀσκητικοὺς παλαίσμασι, σαυτὸν ἐταπείνωσας, τὴν ταπείνωσιν τοῦ Χριστοῦ ὀπλισάμενος, δι' ἧς ἀνυψώθης, ὕψος, Ἰωάννη πρὸς οὐράνιον.

Ὡς ὀδεύσας τρίβον τὴν στενήν, θλίψεσι καὶ δάκρυσιν, καὶ στεναγμοῖς καὶ κακουχίαις Ὅσιε, πρὸς εὐρυχωρότατον, πλάτος ἔφθασας, εὐρηκῶς τὸ κατάλυμα, ἄξιον τῶν πόνων, Πάτερ, Ἰωάννη ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Χαλεπαῖς παθῶν ἐπιβουλαῖς, Κόρη χειμαζόμενος, καὶ προσβολαῖς ἀμαρτιῶν κλονούμενος, σοῦ πρὸς τὴν ἀκλόνητον καὶ ἀήττητον, προστασίαν Πανύμνητε, πόθω καταφεύγω, οἴκτειρόν με σῶσον Αἰειάρθενε.

Τοῦ Θηβαίου

Ὡδὴ γ'

«Ὁ στερεώσας λόγῳ τοὺς οὐρανοὺς, καὶ τὴν, γῆν ἐδράσας Θεός, καμὲ στερέωσον, βοώντά σοι τὸν ὕμνον, ἅγιος εἶ Κύριε».

Πρὸς τὸν Θεὸν τὸ ὄμμα τῆς ψυχῆς, ἀτενίζων Πάτερ αὐτὸν ἠγάπησας, μισήσας τὰ ἐπίγεια, καὶ Ἀγγελικὴν διανύσας ζωὴν.

Ἐν ταῖς ἀκτίσι Πάτερ τῶν ἀρετῶν, παθῶν ἐδίωξας τὴν ἀγλὴν ἐμφανῶς, τὸν φωτισμμμμιὸν τοῦ Πνεύματος, ἐν τῇ σὴ καρδίᾳ δεξάμενος.

Τῷ οὐρανίῳ ἄρτῳ διατραφεῖς, ὡς Ἡλίας πάλαι διὰ κόρακος, τὴν νοητὴν ἐξέφυγες, Πάτερ, Ἰεζάβελ τὴ σκέπη Χριστοῦ.

Θεοτοκίον

Ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης καὶ Ποιητὴς, ἐκ βαφῆς αἱμάτων τῆς Θεομήτορος, τὴν ἑαυτοῦ ἀλουργίδα βάψας, μυστικῶς ἐπορφύρωσεν.

Τοῦ Καλυβίτου

Ἐξήνησεν ἡ ἔρημος

Θυμίαμα εὐῶδες, τῷ Παντεπόπῃ Ὅσιε, τὰς σὰς εὐχὰς προσήγαγες, ἅς ὠσφράνθη καὶ παρεδέξατο, ἀσκητῶν ὀμηγύρει κατατάττων σε.

Ὡράθη θαῦμα μέγιστον, τὰς καρδίας Ὅσιε, τῶν εὐσεβῶν ἐκπλήττον, πῶς πυλῶσι προσεκαρτέρησας, γεννητόρων, πτωχεύων καὶ θλιβόμενος.

Νομίμως ταῖς δεήσεσι, καὶ νηστείαις Ὅσιε, προσκαρτερῶν ἀπάθειαν, ἐστολίσω σαρκὸς φρονήματα, ταπεινώσας ἰσχυρὸν θεῖου Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Μυρίπνοον ὡς ῥόδον, ἀπὸ κοιλάδων Ἀχραντε, ὁ Καθαρὸς σὲ εὐρατο, καὶ ἐν μέσῳ σου κατεσκίνωσεν, εὐωδίας πληρώσας τὸ ἀνθρώπινον.

Ὁ Εἰρμός

«Ἐξήνησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον Κύριε, ἡ τῶν Ἐθνῶν στειρεύουσα, Ἐκκλησία τὴ παρουσία σου, ἐν ἣ ἔστερεώθη ἡ καρδιά μου».

Κάθισμα Ἦχος α'

Τὸν τάφον σου Σωτῆρ

Τοῦ κόσμου τὰ τερπνά, ἐκ καρδίας μισήσας, καὶ μόνον τὸν Θεόν, ἐκ ψυχῆς ἀγαπήσας, τὴν ἔρημον ὡς ἔνοικον, πόλιν Παῦλε κατέλαβες, ἐπιμόνοις δέ, ταῖς θεωρίαις σχολάσας, ὠφθης Ἄγγελος, μετὰ σαρκὸς βιοτεύων, διὸ σὲ γεραίρομεν.

Δόξα... Ἦχος γ'

Τὴν ὀραϊότητα

Πλοῦτον ἐπίκηρον, καὶ δόξαν ῥέουσιν, λιπὼν οὐράνιον, ὄλβον ἀπέληφας, καὶ κλέος Πάτερ ἀληθῶς,

αἰωνίζον μακάριε, ὅθεν μακαρίζομεν, τὴν ἀγίαν σου κοίμησιν, καὶ πανηγυρίζοντες, ἐν αὐτῇ ἐκβοώμεν σοί. Πρὸς Κύριον μνημόνευε ἡμῶν, ὡς ἔχων Ἰωάννη παρρησίαν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον ὅμοιον

Ὡς ἀγεώργητος, Παρθένε ἄμπελος, τὸν ὠραιότατον βότρυν ἐβλάστησας, ἀναπηγάζοντα ἡμῖν, τὸν οἶνον τὸν σωτήριον, πάντων τὸν εὐφραίνοντα, τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα, ὅθεν ὡς αἰτίαν σε, τῶν καλῶν μακαρίζοντες, ἀεὶ σὺν τῷ Ἀγγέλῳ βοώμεν σοί. Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀπειρόγαμος, Ἀγνή καὶ Μήτηρ σου, Χριστὲ ὀρώσά σε, νεκρὸν κρεμάμενον, ἐπὶ τοῦ ξύλου μητρικῶς, θρηνολογοῦσα ἔλεγε. Τί σοὶ ἀνταπέδωκε, τῶν Ἑβραίων ὁ ἄνομος, δῆμος καὶ ἀχάριστος, ὁ πολλῶν καὶ μεγάλων σου, Υἱέ μου δωρεῶν ἀπολαύσας; ὕμνῳ σου τὴν θεῖαν συγκατάβασιν.

Τοῦ Θηβαίου

Ὦδὴ δ'

«Μυστικῶς ὁ Προφήτης προορῶν, ἐκ Παρθένου σὲ Λόγε σαρκούμενον, μελωδικῶς ἀνεβόα. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, ἀρετῶν εὐκαρπίαν ἐβλάστησας, καὶ τῆς σαρκὸς ἐμάρανας, τὰς ἐπαναστάσεις ἀσκήσει τὴ σὴ.

Τῷ πυρὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, τῶν παθῶν τὰς ἀκάνθας κατέφλεξας, καὶ σεαυτὸν τοῦ Πνεύματος, Πάτερ καταγώγιον ἔδειξας.

Βακτηρία τῆς ἐναρέτου σου ζωῆς, ὥσπερ θήρας τὰ πάθη ἀπήλασας, διό σου καὶ ὁ θάνατος, θήρας πρὸς ταφὴν σοὶ συνήθροισεν.

Θεοτοκίον

Ἀλουργὶς ἐξυφάνθη μυστική, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων τῷ πάντων Θεῷ, ἦν στολισθεὶς Θεοτόκε, ἦνωσεν ἡμᾶς τῷ Θεῷ καὶ Πατρί.

Τοῦ Καλυβίτου

Ἐλήλυθας, ἐκ Παρθένου

Ἐν ράκεσι, πενιχροῖς θησαυρὸς ἐγκρυπτόμενος, ὠράθης θεόπνευστε, θεῖαν στολὴν γὰρ ἠγάπησας, καὶ ἀμφιασάμενος, εἰς τὸν νυμφῶνα τὸν ἄνω εἰσελήλυθας.

Δεξάμενος, τὸν οὐράνιον σπόρον θεόπνευστε, καρδίας ταῖς αὐλαξί, στάχυν τερπνὸν ἐγεώργησας, τὸν νοῦν διατρέφοντα, τῶν ὕμνητῶν σου ὀσίως μιμουμένων σε.

Ἐπέμενες, στενοτάτη καλύβη θεσπέσιε, πτωχὸς ἄλλος Λάζαρος, ἐθελουσίως γενομενος, ὅθεν ἀναπέπασαι, τοῦ Ἀβραάμ νῦν ἐν κόλποις Πάτερ Ὅσιε.

Θεοτοκίον

Ἰθύνον μου, τῆς ψυχῆς τὰς κινήσεις Πανάμωμε, πρὸς θεῖα προστάγματα, τοῦ ἐκ γαστρὸς σου ἐκλάμπαντος, ζάλης λυτρουμένη με, τῶν ἐν τῷ βίῳ σκανδάλων μεσιτείαις σου.

Τοῦ Θηβαίου

Ὦδὴ ε'

«Ὁρθρίζοντες βοώμεν σοὶ Κύριε. Σῶσον ἡμᾶς, σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν».

Ἐν ὕμνοις καὶ νηστείαις μακάριε, προσευχαῖς καὶ ἀγρυπνίαις, διαπρέψας Ὅσιε, πρὸς τὸν Θεὸν κατεσκήνωσας.

Ὁ βίος σου πανέντιμος γέγονεν, ἐν Κυρίῳ Παῦλε παμμακάριστε, καὶ ἡ ταφή σου παράδοξος.

Τὸν δρόμον τῆς ἀσκήσεως Ὅσιε, ἐκτελέσας, ταῖς ἄνω Δυνάμεσι, Πάτερ ἐφάμιλλος γέγονας.

Θεοτοκίον

Παρθένον μετὰ τοκὸν ὑμνούμέν σε, Θεοτόκε, σὺ γὰρ τὸν Θεὸν Λόγον, σαρκὶ τῷ κόσμῳ ἐκύησας.

Τοῦ Καλυβίτου

Ὁ φωτισμὸς

Ξένος τῆς γῆς, τῶν ἠδέων ἐγένου, ξένος οἰκειῶν, ξένος γεννητόρων οἰκεία γνώμη, καὶ ἐγκρατεία σεαυτὸν ἐκκαθάρας, ὠκειώθης τῷ Παντοκράτορι, Πάτερ, Ἰωάννη, πτωχεύσας τῷ πνεύματι.

Οἶκον σαυτὸν, τῆς Ἁγίας Τριάδος ἀποτελέσας, ἔστερξας στενούμενος, τῇ καλύβῃ, θείαις μελέταις τὴν ψυχὴν ἐκκαθαίρων, καὶ τὸ κάλλος Θεοῦ τὸ ἄρρητον, Πάτερ, Ἰωάννη, ἀεὶ φανταζόμενος.

Νόμου Θεοῦ πληρωτὴς ἀνεδείχθης, μηδὲν προκρίνας, τούτου τῆς ἀγάπης, θεόφρον Πάτερ, οὐκ ἀδελφῶν γάρ, οὐ γονέων σὲ φίλτρον, οὐδὲ πλοῦτος οὐδὲ ἀξίωμα, οὐδὲ τῆς σαρκὸς ἡδονὴ κατεχαύωνσεν.

Θεοτοκίον

Ἐμμανουήλ, τῶν ἀπάντων Δεσπότην, τίκεις ἀφθόρως, μείνασα παρθένος καὶ μετὰ τόκον, Παρθενομήτορ, ὃν ἀπαύστως δυσώπει, ἐπηρείας ἐχθρῶν λυτρώσασθαι, τοὺς ὑπὸ τὴν σκέπην, τὴν σὴν καταφεύγοντας.

Τοῦ Θηβαίου

Ὡδὴ ς'

«Χιτώνά μοι παράσχου φωτεινόν, ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον, πολυέλεε Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν».

Τὰς χεῖρας ἐκπετάσας πρὸς Θεόν, τὴν ψυχὴν σου Ὅσιε, αὐτῷ παρατέθεικας, ἐν ἡμέρα καὶ νυκτί, εὐαρεστήσας αὐτῷ.

Ἐδόξασαν τὴν κοίμησιν τὴν σὴν, Ἀγγέλων στρατεύματα, Προφητῶν τε τάγματα, καὶ Ἁγίων Ἀποστόλων, Πάτερ Ὅσιε.

Τὴν ζάλην τῶν παθῶν διαφυγῶν, τῷ ἰστίῳ Ὅσιε, τῆς ἄκρας ἀσκήσεως, εἰς ἀχείμαστον λιμένα, προσωρμίσθης Χριστοῦ.

Θεοτοκίον

Ἡ μόνη διὰ λόγου ἐν σαρκί, τὸν Λόγον κύησας, ῥύσαι δεόμεθα, τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τοῦ Καλυβίτου

Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων

Ἵπερήφανον ὄφιν κατέβαλες, ταπεινοφροσύνης τοῖς ὄπλοις Μακάριε, καὶ ὑψωθείς ἐν πνεύματι, εἰς σκηναὶς ἀειζώους ἐσκήνωσας.

Χαρισμάτων ἐπλήσθης τοῦ Πνεύματος, καὶ τῆς πονηρίας, ὑπέταξας πνεύματα, ὡς νουνεχῆς καὶ φρόνιμος, καὶ Θεῷ ὀλικῶς ἀνακείμενος.

Ἀπαθείας ἐμπρέπων ὑψώμασι, Πάτερ, Ἰωάννη, καλύβῃ στενούμενος, καὶ πειρασμοῖς βαλλόμενος, ἐκαρτέρεις ἐνθέως νευρούμενος.

Θεοτοκίον

Ἴσουργὸν τῷ Τεκόντι καὶ σύνθρονον, Λόγον ἐκ γαστροῦ σου Ἄγνη ἐσωμάτωσας, δι' εὐσπλαγγνίαν ἄφατον, τὸ ἡμέτερον ὄλον φορέσαντα.

Ὁ Εἰρμὸς

«Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγγνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἄβυσσον. Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεὸς μὲ ἀνάγαγε».

Κοντάκιον τοῦ Καλυβίτου

Ἦχος β' Τὰ ἄνω ζητῶν

Ποθήσας σοφέ, πτωχείαν χριστομίμητον, γονέων τῶν σῶν, τὸν πλοῦτον ἐγκατέλιπες, καὶ τὸ Εὐαγγέλιον ἐν χερσί σου κρατῶν ἠκολούθησας, Ἰωάννη Χριστῷ τῷ Θεῷ, πρεσβεῶν ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος

Τις ἰκανὸς ἀξίως ὑμνῆσαι τῶν σῶν κόπων, καὶ πόνων, καὶ Καμάτων πολλῶν τὸ κλέος καὶ τὸ μέγεθος; ἀλλὰ λιταῖς σου, ταῖς πρὸς Θεὸν εὐπροσδέκτοις, τοῦ Πνεύματος χάριν μοι νῦν χορήγησον, ὅπως τοὺς σοὺς ὑπὲρ φύσιν ἀγῶνας ἐκφράσω Πιστῶς, καὶ μέλπω τὸ ὑπὲρ λόγον καρτερόν σου, καὶ τῆς συνειδήσεως τὴν ὑπομονὴν Παμμακάριστε, δι' ἧς πλάνον ἐχθρὸν κατήσχυνας, πρεσβεῶν ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον

Τῆ ΙΕ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Παύλου τοῦ Θηβαίου.

Στίχοι

- Εἰ θαῦμα Θήβαις ταῖς παρ' Αἴγυπτον πύλαι,
- Πόσον γε Παῦλος, κὰν βίου λίπη πύλας;
- Βλαστὸς Θηβαΐδος πέμπτη δεκάτη θάνε Παῦλος

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου, τοῦ διὰ Χριστὸν πτωχοῦ, ὃς καὶ Καλύβιτης ὠνομάσθη.

Στίχοι

- Ἀρνησικόσμος παις λιπῶν γῆς καλύβην,
- Ἐν οὐρανοῖς ἐπηξε καινὴν καλύβην.
- Πέμπτη Ἰωάννης δεκάτη καλύβην μετέπηξεν.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Πανσοφίου.

Στίχοι

- Καὶ Πανσόφιον πλήξατε πλάνοι πλέον.
- Οὕτω γὰρ αὐτῷ πλέξετε πλείω στέφη.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, οἱ Ἅγιοι ἐξ Πατέρες ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

Στίχοι

- Ψυχαὶ διαυγεῖς ἐξ ἀποπτᾶσαι βίου,
- Ἐξαπτέρυξι συμπαρίστανται Νόοις.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὠδὴ ζ'

«Ὁ ἐν ἀρχῇ τὴν γῆν θεμελιώσας, καὶ οὐρανοὺς τῷ λόγῳ στερεώσας, εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς ὑποτάξας, τῷ πνεύματι ὁ Ὁσῖος ἐβόα. Εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Διασωθεὶς τοῦ ἐχθροῦ τῶν παγίδων, ὁ Ὁσῖος ἐν χαρᾷ ἀνεβόα. Εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὴν τῶν παθῶν φλόγα πατήσας πᾶσαν, ἀσκητικῶς ὁ Ὁσῖος ἐβόα. Εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ὁ οὐρανὸν ποιήσας τὴν Παρθένον, καὶ ἐξ αὐτῆς ὡς ἥλιος ἐκλάμψας, εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τοῦ Καλυβίτου

Ἀντίθεον πρόσταγμα

Στενήν προετίμησας τῆς εὐρυχώρου, ὁδοῦ ἀξιάγαστε, καὶ χαίρων ἐκαρτέρησας, πυλῶσι γονέων σου ὀνειδιζόμενος, καὶ κατατρυχόμενος πολλαῖς, ἐν ἀσθενεῖαις θεομακάριστε.

Σαυτὸν κατεκάλλυνας ὠραιόταταις, Σοφέ, ἀναβάσεσι, σαρκὸς νεκρώσας φρόνημα, διὸ προσεχώρησας πρὸς τὰ οὐράνια, δῆμοις ἀριθμούμενος ἀεὶ, σεπτῶν Πατέρων ἀξιοθαύμαστε.

Ὁδοὺς πορευόμενος τὰς εἰσαγούσας, πρὸς θεῖαν κατάπαυσιν, ἐξέκλινάς τὰ βάραθρα, δαιμόνων Μακάριε, θεῖα σκεπόμενος, χάριτι κραυγάζων τε, ὁ ὢν, εὐλογημένος καὶ ὑπερένδοξος.

Θεοτοκίον

Ὑμνοῦμεν τὸν τόκον σου Εὐλογημένη, δι' οὗ ἔλυτρώθημεν, τῆς πάλαι κατακρίσεως, καὶ σὲ μακαρίζομεν, Θεομακάριστε, μόνην ἣν ἠγάπησεν, ὁ ὢν εὐλογημένος καὶ ὑπερένδοξος.

Τοῦ Θηβαίου

Ὡδὴ η'

«Τὸν ἄναρχον Βασιλέα τῆς δόξης, ὃν φρίττουσι στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων, ὑμνεῖτε Ἱερεῖς, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ἐζήλωσας, Ἰωάννην θεόφρον, τὸν Πρόδρομον, ἐν ἐρήμῳ ἀσκήσας, μεθ' οὗ καὶ τῆς ζωῆς, τυχεῖν κατηξιώθης, τῆς ὄντως αἰδίου.

Κατέσβεσας τῶν παθῶν τὰς καμίνας, Πατὴρ ἡμῶν, ἐγκρατείας τῆ δρόσω βοῶν πανευσεβῶς. Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Παράδεισον ἀληθῶς ἀπειργάσω, τὴν ἔρημον, ἐν αὐτῇ διαπρέψας, ἐν πάσῃ ἀρετῇ, διὸ καὶ Παραδείσου, τρυφῆς κατηξιώθης.

Θεοτοκίον

Ὡς ἔχουσα πρὸς Θεὸν παρρησίαν, πανύμνητε Θεομῆτορ Μαρία, ἰκέτευε αὐτόν, κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς πίστει σὲ ὑμνοῦντας.

Τοῦ Καλυβίτου

Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρὸς

Μὴ παλαιούμενον σαυτῷ, Ἰωάννη ἀρεταῖς πεποικιλμένον, ἐξυφαίνων χιτῶνα, περιβολὴν πενιχράν, ἐν εἶδει πτωχοῦ σὺ ἐνδέδυσαι, τοῖς τῶν γεννητόρων, προσκαρτερῶν πυλῶσιν.

Ἄμεμπτος ἄλλος ὡς, Ἰώβ, πρὸ θυρῶν κακοπαθεῖς ὡς ἐν κοπρία, ὑποφέρων ὀνειδῆ τῶν οἰκετῶν σου Σοφέ, λιμῷ τε καὶ δίψει πιεζόμενος, ὅθεν ἐκκληρώσω, τὴν ἄνω βασιλείαν.

Κατηκολούθησας σαφῶς, ὥπερ εἴληφας χερσίν Εὐαγγελίῳ, καὶ ἐπτώχευσας Μάκαρ, πενθῶν ἐν ὅλῃ ζωῇ, καὶ πρᾶος γέγονας καὶ ἄκακος, καὶ τῆς βασιλείας, τῆς ἄνω κληρονόμος.

Ἄλλος ἐδείχθης Ἀβραάμ, τὴν Τριάδα ξεναγῶν τῆ σὴ καλύβη, ἀναβάσεσι θεῖαις, καὶ λογισμοῖς καθαροῖς, καὶ ἄκρα πτωχεῖα Μακάριε, ταύτην θεραπεύσας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ῥεῖθρον ἀέναον ἡμῖν, τοῖς προστρέχουσιν εἰς σὲ Ἁγνὴ πηγάζεις, οὗ τὴν ἄφθονον, χάριν, ἀπαρῦόμενοι σοῦ, ὑμνοῦμεν τὸν Τόκον πανάχραντε, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμὸς

«Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρὸς, τῶν Ἑβραίων τοῖς Παισὶ συγκαταβάντα, καὶ τὴν φλόγαν εἰς δρόσον, μεταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τοῦ Θηβαίου

ᾠδὴ Θ'

«Τὸν ἀόρατον μορφῇ, θεϊκῇ δεξαμένη, ἀπειρόγαμε Παρθένε καὶ Μήτηρ, ὕμνοις τὸν τόκον σου μεγαλύνομεν».

Ὡς θησαυρὸν σὲ νοητόν, κεκρυμμένον Ὅσιε, ἀπεκάλυψεν ὁ Θεὸς Ἀντωνίω, ἡμῖν δὲ εἰς δόξαν καὶ ἀγαλλίασιν.

Εἰς τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, σεαυτὸν καθηλώσας Πάτερ Ὅσιε, τῆ τοῦ θανάτου μελέτη, τὸν βίον τελέσας ζωῆς ἠξίωσαι.

Ὡς παρρησίαν πρὸς Θεόν, κεκτημένος πρέσβευε, ὑπὲρ τῶν πίστει ἐπὶ γῆς ἐκτελούντων, τὴν μνήμην σου ταύτην, Παῦλε μακάριε.

Θεοτοκίον

Ἦ τὸν συνάναρχον Πατρί, καὶ Ἁγίω Πνεύματι, συλλαβοῦσα Χριστόν, καὶ τεκοῦσα ἀφράστως, Παρθένε ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τοῦ Καλυβίτου

Ἀνάρχου Γεννήτορος

Ἰσχύς μου καὶ ὕμνησις, ὁ Κύριος ἐκραύγαζες, τὸν προστάτην τοῦ σκότους, ἐν τούτῳ τρέπομαι, τὰς φαντασιώδεις ἀπάτας, τὰς παρ' αὐτοῦ, οὐδόλως πτοοῦμαι, μόνον φανταζόμενος, κάλλος θεῖον καὶ ἀπρόσιτον.

Ὡς γῆ πίων Ὅσιε, ἡ σὴ καρδιά δέδεκται, τὸν οὐράνιον σπόρον, νοὸς ταῖς αὐλαξί, καὶ ἑκατοστεύοντα στάχυν, καρποφορεῖς, ἐκτρέφοντα πάντων, πιστῶς τῶν τιμώντων σε, τὰς ψυχὰς θεομακάριστε.

Συνῶν τῷ Δεσπότη σου, καὶ ταῖς ἐκεῖθεν Ὅσιε, φανοτάταις λαμπάσι καταυγαζόμενος, θεῖον φωτισμὸν τοῖς ἐν πίστει, τὴν φωταυγῆ, τελούσί σου μνήμην, δοθῆναι ἰκέτευε, Ἰωάννη ἀξιάγαστε.

Ἦγίασε Κύριος, ἐκ μήτρας σὲ Μακάριε, πρὸς αὐτόν τε πορείας τὰς σᾶς κατεύθυνεν, ὅθεν ἠριθμήθης Ὅσιος, τοῖς εὐσεβῶς πεπολιτευμένοις, μεθ' ὧν τῆς Θεώσεως, ἀπολαύεις Παναοίδιμε.

Θεοτοκίον

Φωτὸς οἰκητήριον, ἡ μήτρα σου γεγένηται, δι' οὗ φῶς οἱ ἐν σκότει, εἶδον καθήμενοι, ὅθεν σὲ φωναῖς ἀσιγήτοις, Μήτηρ Θεοῦ, αἰεὶ ἀνυμνοῦμεν, καὶ πόθῳ γεραίρομεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ Εἰρμὸς

«Ἀνάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος, σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου, ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ ἐσκορπισμένα. Διὸ τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Ἐξαποστειλᾶριον τοῦ Θηβαίου

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Μεθέξεσι Θεοῦμενος, ταῖς πρὸς τὸ θεῖον Ὅσιε, Θεὸς θετὸς χρηματίζεις, σὺν Ἀντωνίῳ παμμάκαρ, μεθ' οὗ ἡμῶν μνημόνευε, τῶν ἐκτελούντων Ἄγιε, τὴν φωτοφόρον μνήμην σου, καὶ σὲ τιμώνων ἐκ πόθου, Παῦλε φωστήρ Μοναζόντων.

Τοῦ Καλυβίτου ὅμοιον

Πτωχὸς ὡς ἄλλος ὁ Λάζαρος, προσεκαρτέρεις Ὅσιε, τῶν γεννητόρων πυλῶσι, στενοχωρούμενος Πάτερ, μικρὰ καλύβη πάνσοφε, ἀλλ' εὐρες νῦν εὐρύχωρον, τὴν μέτ' Ἀγγέλων σκηνώσιν, καὶ τῶν Ἁγίων ἀπάντων, ἐν οὐρανοῖς Ἰωάννη.

Ἐτερον τοῦ αὐτοῦ ὅμοιον

Γονέων τὴν προσπάθειαν, λιπῶν καὶ πλοῦτων ρέοντα, τὸν σὸν σταυρὸν ἢ ῥας Πάτερ, καὶ τῷ Χριστῷ Ἰωάννη, προθύμως ἠκολούθησας, ἀσκητικῶς νεκρώσας δέ, τὰ πάθη πρὸς ἀπάθειαν, ἀνέδραμες, καὶ πρεσβεύεις, ὑπὲρ ἡμῶν θεοφόρε.

Θεοτοκίον ὅμοιον

Βουλῆς μεγάλης Ἄγγελον, τὸν τοῦ πατρὸς γεγέννηκας, Χριστὸν πανύμνητε Κόρη, τὸν βασιλέα τῆς δόξης, οὗ τὸν Σταυρὸν οἱ Ὅσοι καὶ ἀσκηταὶ ἀράμενοι, ὀπίσω τούτου ἔδραμον, μεθ' ὧν ἀπαύστως δυσώπει, ὑπὲρ ἡμῶν Θεοτόκε.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωῆχου.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τῶν Μοναστῶν τὰ πλήθη, τὸν καθηγητὴν σὲ τιμῶμεν Παῦλε Πατὴρ ἡμῶν, διὰ σοῦ γὰρ τὴν τρίβον τὴν ὄντως εὐθειᾶν, πορεύεσθαι ἔγνωμεν. Μακάριος εἶ, τῷ Χριστῷ δουλεύσας, καὶ ἐχθροῦ θριαμβεύσας τὴν δύναμιν, Ἀγγέλων συνόμιλε, Ὁσίων ὁμόσκηνε καὶ Δικαίων, μεθ' ὧν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Ἀγνή Παρθένε, τοῦ Λόγου πύλη, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Μήτηρ, ἰκέτευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Ἦ τοῦ παραδόξου θαύματος

Τὶ τὸ ὀρώμενον θέαμα, ὃ τοῖς ἐμοῖς ὀφθαλμοῖς, καθορᾶται ὃ Δέσποτα; ὃ συνέχων ἅπασαν, κτίσιν ξύλω ἀνήρησαι, καὶ θανατοῦσαι, ὃ πᾶσι νέμων ζωὴν, ἢ Θεοτόκος κλαίουσα ἔλεγεν, ὅτε ἐώρακεν, ἐν Σταυρῷ ὑψούμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς, ἀρρήτως ἐκλάμπαντα, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον.

Ἦ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.